

תצהיר

אני הח"מ, נוייה קלדרון, נושאת ת.ז. 329484786 לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזאת כדלקמן:

1. הנני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות ראשית במסגרת הליך ת"א 13162-12-24 בבית משפט השלום בכפר סבא.

2. ביום 13.04.2021 כשהייתי בכיתה ט', אמא אספה אותי באוטו מתחנת האוטובוס שליד בית הספר. אני ישבתי לידה מקדימה, כשלפתע רכב נכנס בנו בעוצמה, מקדימה, אני בעיקר זוכרת את הפחד, לקח לי להבין מה קרה, לא הייתי בטוחה אם זה פיצוץ או תאונה, לא הייתי בטוחה שאנחנו בחיים ומה קרה לנו.

3. אמא הייתה כאובה וישר בדקה אם אני בסדר, אני זוכרת את הבהלה בעיניה ואת הפחד שאפף אותנו, כמו סרט רע. הייתי כאובה מאוד, הידיים כאבו לי, הגב, אבל הכאב הנורא מכל היה באזור הירך והאגן עם הרגליים. אני זוכרת שאמא אמרה מאמי, תזיזי את הידיים והרגליים, את בסדר? את בסדר? זה היה נורא גם כאבים איומים ומשתקים וגם פחד.

4. הייתה המולה בחוץ, הייתי ישובה בכיסא, אמא אמרה לי לצאת מהאוטו כי היה מלא עשן מהקדימה של האוטו, אבל אני אמרתי לה שמשחו קרה לי ברגל, ושלא תיגע בי, ואז הגיע אמבולנס, והם אמרו לא לזוז שלא יהיה נזק וגם הייתי כאובה והרגשתי שאני לא יכולה לזוז. למקום הגיע אמבולנס ובדקו אותי בקושי יכולתי לדבר מרוב כאב, הצבעתי להם על האגן בצד ימין והם נתנו לי תרופה לכאבים שהשפיעה די מהר ולאחר כמה בדיקות במקום פינו את אמא ואותי באמבולנס לבית החולים אסף הרופא.

רצ"ב אישור משטרה, מסמכי חבות ותמונות, מסומנים "1" בתיק המוצגים.

5. בבית החולים לקחו אותנו לחדר הלם, ועשו כל מיני בדיקות, הכאב החל לחזור, זה כאב שקשה לתאר אותו וקשה להיזכר בו, בכיתי לרופא והוא מהר נתן לי מורפיום לכאב ואמר לאחד מהם להמשיך לתת כל כמה זמן.

6. עשו לי צילומים ואמרו שצריך לתת לי חומר הרדמה ולעשות פעולה של הזזה של העצמות, כי עצם האגן יצאה מהמקום, וכאילו להחזיר אותה למקום.

7. כעבור זמן ההרדמה חלפה והייתי כאובה ומאוד מוגבלת עם שטפי דם. בבית חולים קשרו ומתחו לי את הרגליים, עם משקולת על רגל ימין, לא יכולתי להזיז את הרגליים

ולקום מהמיטה, שמו לי חיתול ועשיתי בו צרכים, התביישתי נורא ובכיתי ללא הפסקה, וסבלתי מכאבים חזקים.

8. האשפוז בבית החולים היה מאוד קשה, גם המתיחות והקשירות וגם הכאבים שסבלתי מהם כל הזמן אבל הכי קשה היה החוסר ודאות של מה לא אוכל לעשות בעתיד, ממה אסבול ומתי וכמה עצמאית אהיה אם בכלל. ההורים והמשפחה היו סביבי כל הזמן, הייתי תלויה בהם לחלוטין, אמא הייתה פצועה גם היא וזה היה מאוד קשה לי לראות אותה פצועה וצריכה לעזור לי כמו לילד קטן, אפילו בענייני היגיינה וצרכים נשיים במצבה.

9. הוריי דאגו שתמיד לפחות אחד מהם ישהה איתי קבוע, לעיתים שניהם יחדיו כמובן עם אחים ומעגלים נוספים שדאגו לשלומי. אבא לא פתח את החנות והיה איתי ואמא נעדרה מהעבודה, הרבה בכי ודאגה, במשך שבוע שבו הייתי קשורה, ללא מקלחת, עושה צרכים בחיתול או בסיר, במקביל אני זוכרת שהם התייעצו בנוגע לטיפול המתאים, היינו במצב המתנה והיינו צריכים להחליט כיצד לטפל ואיפה. במשך שבוע שכבתי קשורה ללא מקלחת ועושה צרכים בחיתול או בסיר.

10. בבית החולים עשו לי סיטי והמליצו על ניתוח מסויים עם קיבוע בברזלים. לאחר התייעצויות שעשו הוריי החליטו שיהיה יותר נכון שאקבל טיפול בבית החולים שיבא. לאחר שחתמנו על אישור הועברתי באמבולנס כשאני שכובה, קשורה עם המתיחה של הרגל לבית החולים שיבא בתל השומר.

רצ"ב גיליון סיכום אשפוז ותמונות, מסומנים "2" בתיק המוצגים.

11. ביום 20.4.21 אושפזתי בבית החולים שיבא שם נותחתי בהרדמה כללית וביצעו לי ניתוח של קיבוע השברים עם ברגים וברזלים. לאחר 5 ימי אשפוז, בהם פחדתי לרדת לשירותים, פחדתי שהרגל תתפרק לי, כי כבר לא היו קשירות, שוחררתי הביתה כשרגלי חבושה עם איסור דריכה מלא על רגל ימין והועברתי הביתה באמבולנס. אמרו שאצטרך להמשיך במעקב אצל המומחה בבית החולים, ושלבצע פיזיותרפיה בבית עם פיזיותרפיסט שיגיע אלינו, החלפת תחבושת ושטיפה ומשככי כאבים. אמרו לי שבחודשיים הקרובים עלי לשהות במנוחה מוחלטת כדי שלא יגרם נזק.

רצ"ב סיכום אשפוז ומכתב שחרור, מסומנים "3" בתיק המוצגים.

12. שמחתי להשתחרר מאשפוז אחרי כל כך הרבה ימים, אבל היה קשה, הבית לא נגיש ואסור היה לי לדרוך, ככה שמצאתי את עצמי תלויה לחלוטין בהורי. רוב הזמן הייתי בשכיבה במיטה, חלק מהזמן ישנתי על מזרון בממ"ד, כי באותה תקופה היו אזעקות, בגלל מבצע צבאי, ולא יכולתי לרוץ, כל דבר פשוט הופך לפרויקט, רחצה באמצעות

ישיבה על כיסא, הורדת החבישה, חיטוי וניקוי ואמא מקלחת אותי, גם סבתא שלי באה בימים הראשונים לעזור ולקלח אותי, פחדתי שייגעו בי, אני מאד קשורה לסבתא שלי וסמכתי עליה, ההורים שילמו לאיש מקצוע שיבוא ויתקן כאלו ברזלים לאחיזה בשירותים במקלחת וליד המיטה. הם נתנו לי תרופות וניסו לעודד אותי רוב הזמן, התסכול היה נורא, אמא בעצמה סובלת והכל נהיה מלחיץ וקודר, גם הצלקת הייתה מאוד מכוערת ולא ידעתי מה יקרה.

13. רק בהמשך הסכמתי שחברות יבואו לבקר אותי, אני בכיתי המון, פחדתי מה יהיה איתי, חוסר וודאות מה עם החברות והריקודים שאני כל כך אוהבת והלימודים. ההורים שלי עזרו לי מלא, הם לקחו אותי להרבה רופאים ולכל מיני בדיקות,

14. עשיתי פיזיותרפיה בבית, זה היה מאוד כואב וקשה אבל עם הזמן ראיתי שיפור קטן כל פעם וזה היה מעודד, אבל הגב האגן והרגל מאוד כאבו לי. לאט לאט התחלתי להתהלך עם עזרים ודריכה על רגל שמאל שגם התחילה לכאוב. הייתי בהרבה בדיקות וזה היה מתיש, שיקום מאוד ארוך ומפחיד והדגישו לי כמה זה מסוכן שלא אשהה במנוחה ומצאתי את עצמי נעדרת מעוד חודש לימודים ועוד אחד, זה היה בתקופה שכולם כבר חזרו לבית ספר, אחרי הקורונה, אז בנוסף לקושי הלימודי שנוצר בקורונה אני המשכתי לא להגיע לבית ספר עד סוף כיתה ט', ככה במשך תקופה ארוכה וקשה שמצד אחד אני רואה שיפור אבל לא רואה את הסוף ולא יודעת מה תהיה התוצאה והאם יפסקו הכאבים.

15. במהלך התקופה היו לי סיוטים ומחשבות מפחידות על מה שקרה ומה יכול היה לקרות, הזכרונות, הכאבים והמשך הבידוד שלי מהלימודים, גם כשהוסעתי ע"י מד"א וההורים הייתי בוכה, לפעמים מזיעה, לפעמים מרגישה תחושת לחץ ומצוקה. כל פניה וכל כביש הפכו לסכנה אפשרית וזה היה מתיש, עם כל הקושי של להיות סגורה בבית זה היה פחות קשה מהתמודדות

16. בנוסף לכל הבדיקות, כל שבוע הייתי נפגשת עם נועה הפסיכולוגית, היינו מדברות על כל החרדות וסיוטים שלי, היא עזרה לי מלא, בעיקר דיברנו על הפחד ליסוע באוטו.

17. במקביל כל הזמן עוד בדיקות, צילומים, תרגילים לחיזוק במסגרות שונות. והחיים של כולם ממשיכים ורק אני תקועה.

18. לפני התאונה ספורט וריקוד זה היה החיים שלי, הייתי בכיתת ספורט, מתחרה בריצות, הייתי רקדנית, ריקוד מקצועי, לאחר התאונה איפשהו ידעתי שאולי לא אוכל לחזור לזה אבל דאגתי שבכלל לא אוכל ללכת. השיקום היה כל כך ארוך ונשארתי עם

כאבים והגבלה ועם הזמן ההבנה שרקדנית כבר לא אוכל להיות ונאלצתי להשלים עם זה.

19. התאונה קרתה בתקופה הכי לא טובה. היא קרתה בשלב שצריך לתת את המקסימום בלימודים לקראת הבגרויות. התגברתי על קשיי לימודים שהיו לי בעבר, עברנו את הקורונה, חוזרים לחיים, לחברים, לפעילויות חברתיות ותכננתי איך אני עושה את הכי טוב שלי וניגשת לבגרויות בכל הכח. ואז קרתה התאונה, השביתה אותי ואת כל התוכניות.

20. כאילו החלק הקשה מאחורי, יש לי עיסוק מהנה ויפה כרקדנית, השתלבתי בלימודים ויש לי משפחה אוהבת וחברות ואז באה התאונה וכל זה התנפץ פתאום.

21. הפסדתי שנת לימודים שלמה, למזלי לא נדרשתי להישאר כיתה, אבל היה לי פיגור גדול, אמא לקחה לי מלא שיעורים פרטיים, חלק עם סטודנטים וחלק עם תלמידים מכיתות אחרות. בגלל התאונה הפסקתי עם זה, הפסקתי עם עוד תחביבים, כמו רכיבה על סוסים והתעמלות, היום שאני עושה קצת ספורט כואב לי, אני מפחדת, הפחד גם מכאב ולא יכולה שלא להיזכר בכאבים הנוראיים שחוויתי וגם מפגיעה חוזרת ונזק.

22. אחרי שחזרתי לתיכון הרגשתי כאילו זרה, עדיין היו לי את החברות שלי והכיתה אבל לא הייתי אותה נוי. לא נוי הרקדנית והספורטאית, לא נוי שאוהבת לנסוע עם חברות לבילוי.

23. במשך תקופה ארוכה לא יכולתי לצאת מהבית ולאחר מכן, במשך תקופה ארוכה נוספת חששתי ופחדתי לצאת. הרבה שיחות וטיפולים לאט לאט שיפרו את המצב, אבל אני מתמודדת עם מצבים קשים כמעט על בסיס קבוע. התמודדות עם החרדה, עם הפחדים, עם הצלקת המכוערת והכואבת ועם כאבים עזים במאמץ וסתם בחילופי מזג אוויר. זה מחזיר אותי אחורה וזה מאוד קשה. כיום אני בצבא וקשה לי מאד עם לסחוב נשק ובחילופי מזג אוויר אני מרגישה כאבים ממש חזקים ברגל, לפני שנה עברתי למטפלת שעזרה לי להתמודד בעיקר מול הדימוי והביטחון עצמי בנוגע למה שעברתי ואיזו צלקת זה הותיר גם בנפש.

רצ"ב תעודות רפואיות, מסומנות "4" בתיק המוצגים.

24. היה לי קשה בתיכון, הייתי נוי הרקדנית בכיתת ספורט ועברתי לכיתת מב"ר.

25. יש לי צלקת מכוערת שאני מאוד מתביישת בה ובמראה שלי בגללה. אני מתביישת ללכת עם החברים לבריכה ולים, גם היום שאני שוחה אני שמה מכנסון שלא יראו את הצלקת, אני כבר לא יכולה להתגאות בגוף שלי כמו פעם וזה מזכיר לי את התקופה

הקשה, כשהיה לי חבר מאוד מאוד התביישתי לחשוף את הרגליים שלי, וזה הוריד לי את הביטחון מולו.

26. כמו כל החברות רציתי לעבוד, בעיקר בחופשים, היה לי קשה למצוא עבודה, כי קשה לי לעמוד הרבה זמן ברצף, היום למשל, אני מפחדת שיהיה לי קשה למצוא עבודה אחרי הצבא.

27. כחלק מהמלחמה והתמודדות שלי לא ויתרתי ולמרות הכל התגייסתי לצבא לתפקיד משמעותי עם פרופיל 64 שמשקף את הפגיעה שלי. למזלי מתחשבים בי בצבא ומעריכים את זה שלמרות הפגיעה והנכות בחרתי לשרת ואני מאוד שמחה שיש לי את האפשרות הזאת לתרום ולהיות חלק מהצבא, זה גם עוזר לי להרגיש קצת יותר כמו בחורה רגילה, כמו נזירה של לפני התאונה.

רצ"ב תעודות ציונים, ותקציר פרופיל צבאי, מסומנים "5" בתיק המוצגים.

28. למרות כל הפחדים והכאבים ברגל, אמא הכריחה אותי ללמוד נהיגה, זה לא היה לי קל, עלה הרבה מאוד כסף אבל זה היה חשוב מבחינה טיפולית וגם לעצמאות שלי. בסוף עברתי טסט, אני יודעת לנהוג, אבל כמעט ולא נוהגת בכלל, אמא כל הזמן מנסה לתת לי ביטחון ודוחקת בי לנסות אבל אני לא מוכנה, לנהוג מבחינתי זה מעייף מאד כי אני בלחץ, בדריכות וכואב לי הגב, האגן והרגל, גם כנוסעת, לא משנה אם השתחררנו אחרי לילה בלי שינה, אני לא אוכל להירדם באוטובוס, אני דרוכה, מסתכלת כל הזמן, בוחנת, לפעמים אפילו מעירה לנהג וכמובן מעירה המון לאמא.

29. אמא ואבא עוזרים לי המון, אמא תמיד מציידת אותי בכל המשככי כאבים והמשחות. הם עושים לי קניות, מסיעים אותי ואוספים אותי.

30. הם מדרבנים אותי לנהוג אבל לרוב ללא הצלחה. אמא לוקחת אותי לשיחות וטיפולים ולפעמים מתקשרים יחד למטפלת לשיחת חיזוק ותמיכה. היום אני יודעת להעריך את זה ולחבק את זה, אני מקווה שבעתיד אוכל להחזיר להורים את כל ההוצאות האלה, אני מנסה לא להכביד עליהם אבל זה קשה.

31. אני עוד לא יודעת מה יהיה אחרי הצבא, התאונה שינתה אותי מאוד וגם נפגעתי בלימודים, אני עוד אצטרך לשפר ציונים, זה תלוי מה אלמד, ניגשתי השנה שוב לבגרות בגיאוגרפיה ובקיץ עלי לגשת שוב לבגרות באנגלית, היה לי עתיד בתחום הריקוד והייתי בעולמות הריקוד והספורט ועכשיו אני עוד לא מצאתי את המקום שלי. אצטרך למצוא תחום שטוב לי בו ושמאפשר לי עם המגבלה והכאבים באופן שלא יגרום לכאב ויהיה מתאים לי כך שאוכל להשתלב ולהתחבר אליו כמצוץ.

32. אני גם חוששת ממה שיהיה בעתיד עם הרגל, אני קראתי וגם שמעתי מהרופאים שיכול להיות שבעתיד הקרוב או הרחוק אזדקק לטיפולים נוספים ואולי אפילו עוד ניתוח, זה מלחיץ ומפחיד, אני משתדלת שלא לחשוב על זה אבל זה נמצא שם ואני מאוד מקווה שזה לא יקרה.

הנני מצהירה כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

נויה קלדרון

אישור

הנני מאשר כי ביום _____ הופיעה בפני, עו"ד אריאל פרייברג, במשרדי ברחוב אבא הלל 7, ברמת גן, גבי נויה קלדרון, המוכרת לי אישית, ולאחר שהוזהרה כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות הצהרתה וחתמה עליה.

אריאל פרייברג, עו"ד